

[Socialministeren]

Når den ikke står i loven, og når det mange gange er praktisk ikke at have præcise bestemmelser i paragrafferne, hænger det sammen med, at man f. eks. så bedre kan ændre numre – hvad der netop er sket i denne sag, hvor den vist hed § 48, stk. 3, før; nu hedder den § 48, stk. 4 – uden at skulle igennem første, anden og tredje behandling her i Folketinget. Derfor mener jeg bestemt ikke, at dette her skal medføre, at vi skal til at lovgive mere detaljeret.

Endelig var der spørgsmålet om henstilling. Hvis det vedrører forståelsen, må man vel kalde det en vejledning, og den kan så findes i en vejledning eller et cirkulære – der er efter Socialministeriets opfattelse ikke forskel. En henstilling benyttes, når man ønsker en sag afgjort i en bestemt retning.

Agerschou (SF):

Jeg er selvfølgelig tilfreds med, at socialministeren siger, at det ikke er hensigten at forringe hjælpeordningerne for stærkt handicappede, men jeg synes, det alligevel ender med at blive lidt tvivlsomt, for det, jeg synes socialministeren sagde, er, at der i virkeligheden nu eksisterer to forskellige former for vejledninger, nemlig vejledninger, der har et politisk flertal bag sig – og de er bindende – og så vejledninger, der bare udsendes på en måde fra Socialministeriets side, og dem behøver man ikke at tage så alvorligt. Jeg vil gerne høre, om socialministeren mener, denne opdeling af vejledninger virkelig er hensigtsmæssig, og om den ikke bare bidrager til den almindelige forvirring.

Jytte Hilden (S):

I fortsættelse af det, hr. Agerschou spørger om, vil jeg gerne spørge, hvem der skal kunne finde ud af – og hvordan – om der ligger et politisk flertal bag en vejledning, som socialministeren har udsendt. For nu har vi hørt om en, der vedrører handicapområdet, og som der var politisk flertal bag. Stod der i ministerens vejledning, at der var politisk flertal bag? Stod der i forbindelse med det, vi diskuterer under disse fire spørgsmål i dag i Folketingets spørgetid, at der ikke lå noget politisk flertal bag? Eller rettere, at der slet ikke har været nogen politiske forhandlinger mellem regeringen, som jo er en mindretalsregering, og oppositionen i forbindelse med denne vejledning?

Ministeren bebrejdede mig for et øjeblik siden, at jeg blandede tingene sammen; nu kan jeg simpelt hen ikke finde ud af det.

Det andet, jeg vil spørge om, er, hvordan jeg skal forstå ministerens udtalelse om, at det er for besværligt med første, anden og tredje behandling. Er det ikke på den måde, vi rent faktisk foretager politiske vedtagelser i dette Folketing? Altså at vi har nogle regler om, at offentligheden skal kende til det, at der skal være udvalgsarbejde, og at det derefter kan vedtages af Folketinget?

Ole Espersen (S):

Det, der gør hele forklaringen lidt mystisk, er jo, at også dette her med vejledning er et led i aftalen om kommunernes økonomi, det er en spareaftale. Som ministeren fremlægger begrebet vejledning og fortolkning af dette, er det udtryk for det modsatte, nemlig at man siger til kommuner og borgere: I skal nu ikke tage dette så tungt, det er kun en vejledning. Tag det nu roligt!

Der havde været fornuft i det, hvis det skulle forstås sådan, som nogle forstår det, nemlig at det er det samme som at sige til ankeinstansen: Om en kommune har brugt en vejledning, er ikke afgørende, afgørelsen bliver ikke ulovlig af den grund. I kan roligt lade være med at lave om på noget som helst.

Hvis man skulle forstå aftalen på den måde og baggrunden for, at det er nævnt i dette brev, som et led i opfyldelsen af aftalen om besparelser, havde der været fuldstændig logik til stede. Som situationen er nu, er der ingen logik til stede, for der er tale om noget, der efter ministerens forklaring vil koste flere penge, og det er ikke noget, der har med spareaftalen med Kommunernes Landsforening at gøre. Derfor vil jeg spørge ministeren: Kunne det ikke tænkes, at der også skulle anlægges den forståelse i vejledningsafsnittet, som jeg her giver udtryk for?

Socialministeren (Aase Olesen):

Nu har jeg ikke bistandslovens formulering her, men der kan jo stå i loven, at ministeren har hjemmel til at fastsætte regler, f.eks. om § 48, stk. 3- eller stk. 4-ordningen. Jeg beklager, at jeg ikke har ordlyden her, men jeg tror ikke, der vil være tvivl om, hvad der kan og hvad der ikke kan laves vejledning om, og hvad meningen har været.